

مریم بهروزی نیا

تابستان ۱۴۰۰

سلب / آنگاه که زاده شدیم رشته‌هایی را گسستیم که ما را به زندگی ناب در

زهدان مادر پیوند می‌داد و از آن پس تنهایی آغاز شد.

احساس دردناک جدا افتادن و جدا ماندن از دیگران، درک و پذیرش وانهادگی و آگاه به خویشتنی متصل به خود و منفصل از دیگران در واقع همان معنای «تنهایی» است؛ امری محتوم که ساختار جهان را شکل می‌دهد و آنگاه که تشدید شود کلام را ویران می‌کند و آدمی از گفتن عاجز می‌ماند چراکه به مرز میان تنهایی من و نسبت دیگران با تنهایی من رسیده است؛ ورطه‌ای که در آن توان گفتن و شنیدن نیست و زبان برای انتقال تمام درد به دیگری الکن می‌ماند.

در این مهلکه است که احجام در خود پیچنده‌ی «سلب» تولد می‌یابند و وجودم با وضعیت‌های روحی و موقعیت‌های زمانی متفاوت در آثار بازتولید می‌شوند؛ فشرده در خود، آویخته از دیوار و سقف یا در تلاش برای ایستادن و حرکت که به خزیدنی آرام می‌انجامد. در جستجویی مدام به امید کشف یا یافتن به درون می‌خزم اما آنگاه که بیرون می‌آیم همه چیز همان است که بود و تنها تقلا و فشارهای درون است که منجر به تغییر شکل‌ها و چروک‌ها شده است.

در این تناوب، هر روز آغاز نیست که ادامه‌ی کشدار و اندوه‌بار تنهایی کهن‌سالی به قدمت بشر است، از ابتدای تاریخ تا آن روز که انسانی برای شمردن و به یاد آوردن هنوز زنده باشد.

بیوگرافی / مریم بهروزی نیا در سال ۱۳۷۳ (تهران) به دنیا آمد و تحصیل در رشته معماری را در سال ۱۳۹۷ به پایان برد.

پس از آزمون رسانه‌هایی چون عکاسی، طراحی و نقاشی، آموختن مبانی مجسمه‌سازی و هنر را در آتلیه ریما اسلام مسلک برای دوره‌ای چهار ساله آغاز کرد و سپس به تجربه‌های فیگوراتیو، مفهومی و ترکیبی از آنها در ساخت مجسمه و ابزار کاربردی معماری داخلی در استودیوی شخصی خود پرداخت. عکاسی از طبیعت و توجه به جزئیات آن موجب راه یافتن فرم‌های طبیعی به مجسمه‌های انتزاعی او شد. از نخستین تجربه‌های مجسمه‌سازی مواد طبیعی چون پشم، کاغذ، چوب، برگ و گرافیت مواد اصلی خلق آثارش را تشکیل دادند و همزمان که تجاری در زمینه‌های بافت گلیم و ساخت سفال و سرامیک به دست آورد این مواد با بیانی منسجم‌تر در روند خلق آثار او مورد استفاده قرار گرفتند.

تجربه تکنیک‌های گوناگون مجسمه‌سازی و استفاده از ابزار و عناصر مختلف، همچنین تجربیات فردی در راستای خودشناسی و تعمق در وجود و روان انسان او را به سمت خلق اشکال انتزاعی سوق داد؛ احجامی که رد تجربه ساخت آثار فیگوراتیو در آنها مشهود است اما به سبب حالت‌ها و فرم‌هایی جدید و شکل گرفته از تا و جمع‌شدگی‌ها گویی مخلوقات دنیایی دیگر هستند، درگیر و غوطه‌ور در قوانینی غریب از تولد و مرگ و حرکت؛ اشکالی زاییده تنهایی‌ها و اندیشیدن به گذر زمان که تنها نامیرایان جهانند و گاه تداعی‌گر اعضا و اندام‌های داخلی بدن انسان هستند که هریک جان گرفته و وجودی مستقل یافته‌اند. فضا با روش‌های مختلف به آثار او راه می‌یابند و احجام اغلب در گفتگو با آن، محدوده بصری مشخص را برهم می‌زنند و حریمی تازه برای ارتباط با مکان و مخاطب تعریف می‌کنند. گاهی حفره‌ها و شکاف‌های موجود در میان بعضی مجسمه‌ها فضا را به درون راه می‌دهند یا خود بخشی از آن می‌شوند و یا مجسمه‌های معلق او، محدوده‌های میانی فضا را مسدود می‌کنند و خط نگاه مخاطب را از عادت سنتی تماشای حجم تغییر می‌دهند. بهره‌مندی از قابلیت‌های گوناگون مکان در مجسمه‌هایی که از میان دیواری بیرون آمده و به درون زمین بازمی‌گردند تاکید بیشتری بر توجه هنرمند به مکان و فضای دربرگیرنده در جستجوی یافتن تفسیرهایی تازه برای تعامل آثار و مخاطب با محیط پیرامون است.

مجموعه‌های او را فرم‌هایی انتزاعی و پرتحرک تشکیل می‌دهند که پویا و سیال در فضا با حرکت‌هایی از درون به بیرون یا برعکس در پی تعیین و تحدید برمی‌آیند اما از موقعیت موجود فراتر رفته، انسان را بی‌واسطه با وجود تولد یا مرگ مواجه می‌کنند.

«سلب» عنوان اولین مجموعه آثار اوست که در فضای استودیو شخصی هنرمند در تیرماه سال ۱۴۰۰ به نمایش درآمد است.

20
Material: Papier mache, Graphite
Scale: 50-45-180 cm

19
Material: Wool, Iron wire
Scale: 60-60-165 cm

4

Material: Papier mache, Graphite

Scale: 20-35 -100 cm

1
Material: Papier mache, Graphite
Scale: 120-70-100 cm

3
Material: Papier mache, Graphite
Scale: 65-35-90 cm

Biography / Born in 1994 in Tehran, Maryam Behrouzinia finished her studies in architecture in 2018.

After trying out media such as photography, drawing and painting, she studied the principles of art and sculpture in Rima Eslammaslak's atelier for four years. Then, she launched some figurative and conceptual experiences (and a combination of both) in making sculpture and tools of interior architecture in her personal studio. Nature photography and paying close attention to its details resulted in natural forms finding their way into her abstract sculptures. Since her early experiences in sculpture, natural material such as wool, paper, wood, leaves and graphite constituted the major part of her working material.

As she experimented with weaving rugs and making pottery and ceramics, the natural material she selected were used in a more coherent way in creating works of art. Dealing with diverse techniques in sculpture and using various tools and elements, along with her personal experiences in self-awareness and contemplating her soul and existence, led to her creating abstract forms, bulks in which traces of experimenting with figurative works are visible, yet appear to be of another world due to their new forms and states composed of pleats and folds, entangled and afloat in curious laws of birth, death and movement; forms engendered by contemplating the passage of time and by loneliness, the only immortals of the world; forms reminiscent of human viscera, each animated as an independent existence. Space finds its way into her artworks by multiple means. Her sculptures violate determined visual bounds in a dialogue with space and define new limits for their relationship to the viewer and to the place. Sometimes, holes and crevices in certain sculptures invite the space into themselves or they themselves become part of it. Her suspended sculptures obstruct the middle part of space and change the conventional habit of viewing sculptures by altering the viewing line of the viewer. The sculptures that come out of a wall and go into the ground enjoy the various capabilities of the place, highlighting Behrouzinia's attention to the surrounding space and place in order to find new interpretations of the interaction of the artworks and audience with their environment.

Her series are composed of abstract, highly-mobile forms which, by movements from their inside towards outside or vice versa, seek to determine and demarcate the space in a fluid dynamic way, yet go beyond their current situation to put the viewer face to face with the possibility of birth or death.

"Deprivation" is the title of Behrouzinia's first series of work, exhibited in her personal studio in July 2021.

6

Material: Papier mache, Graphite
Scale: 160-55-40 cm

Deprivation / When we were born, we stripped ourselves of the strings joining us to pure life in our mother's womb.

That was the start of loneliness. To feel the pain of separation and remaining separate from others, to grasp and accept abandonment, to become conscious of a self attached to itself and detached from others constitutes the meaning of loneliness, an inevitability shaping the structure of the world, destroying speech where it resonates, leaving us speechless as we reach the edge between our loneliness and the others' relation to our loneliness, an abyss where the ability to speak and to listen does not exist and language becomes incapable of conveying the whole pain that one feels to the other.

The interwoven bulks of "Deprivation" are born in this chasm. I reproduce my own existence at different times and in diverse mental conditions throughout my works, nestled in myself, hanged from the wall or ceiling or attempting to stop or to move which leads to a leisurely crawling. I transform myself to another version of myself in a repetitive cycle and, in an incessant exploration hoping to discover or perceive, I writhe inside. Yet, when I come out, everything is the same as before. Only my internal tensions and struggles have led to wrinkles and changes in shapes.

In this cycle, each day is not a new beginning but a miserable, protracted continuity of an ancient loneliness as old as man itself, from the dawn of history to the day when a man able to count and recall is still alive.

DEPRIVATION

Maryam Behrouzinia

Summer 2021

